

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדְשׁ וַיֵּשֶׁב

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ח - חלק כ"ח

קונטרס 838

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִצְאָא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ולכן אנחנו קוראים לכם, אחינו חכמים רבנים, סוחרים, בעלי בתים, בעלי מלאכות, חזקו ואמצו לקחת חלק עמנו, והחלש יאמר גבור אני. זכו והתחברו בחברה הזאת, וכל אחד יחטף חלק מהזהר, ובשעת הפנאי ובין הדבקים ילמד איזה עלין כפי הסדר אשר יתנו לכם הגבאים והמנהלים בין בארץ בין בחוץ לארץ. אשריכם ישראל, דעו מי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, דעו, כל מלה ומלה נעשית אלף אלפין ורבי רבבון עולמות עליונים בשמים, פנזכר בהקדמת אור החמה.

צא) כל חבר ילמד זהר שלם עד כ"ה אלול או חציו או רבעו, ולזוג כל סיום שלם על ג' או ד' חברים בכדי לדעת כמה סיומים יש בכל עיר ועיר להשלים אלף פעמים, וכבר מנינו חברת מזכה את הרבים להשתדל בזה

ואתם, אחינו, גבאי ומנהלי עם קדש בארץ ובחוץ לארץ, אשר עליכם נאמר "ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד", עמדו ועשו משמרות משמרות וסדר לכל חבר וחבר כפי כחו, באפן פי כל חבר ילמד זהר שלם עד כ"ה אלול או חציו או רבעו, ולזוג כל סיום שלם על ג' או ד' חברים בכדי לדעת כמה סיומים יש בכל עיר ועיר להשלים אלף פעמים. וכבר מנינו חברת מזכה את הרבים להשתדל בזה.

וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו, ואחר הסיום אם יצטרך עוד נחזר עוד פעם סדר שני וזכות התנא הרשב"י זכותו יגן עלינו אמן, יגן עלינו ויגן עליכם ואתם שלום.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שַׁעַר הַתְּקוּנִים

צב) מוֹדְעָה חֲדָשָׁה מִטַּעַם רַבָּנִים הַגְּאוּנִים מֵאֲרֵי דְאֲרַעָא קְדִישָׁא לְשִׁקְדַּת עַל לַמּוֹד הַזֶּהר לְגַמֵּר בְּאֲרֵץ וּבְחוּצָה לְאֲרֵץ אֶלֶף סִיּוּמִים, וּכְפִי הַרְשִׁימוֹת אֲשֶׁר קִבְּלָנוּ לֹא נִגְמֵר רַק לְעֵרֵךְ שֵׁשׁ מֵאוֹת סִיּוּמִים כִּבְּר יְדוּע לְכַבּוֹדָם מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר הוּא מִבְּטַל כָּל מִינֵי פְרַעֲנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתְנָא וְחֻרְבָּא וּבִזְהָ מַעֲלָמָא, וְהַשְׁנָה שְׁעֵבְרָה כִּבְּר עוֹרְרָנוּ עִם יִשְׂרָאֵל "תְּקוּן לְגֵאֲלָה הָאֲמֵתִית" מִטַּעַם רַבָּנִים הַגְּאוּנִים מֵאֲרֵי דְאֲרַעָא קְדִישָׁא הַנִּזְכָּר לְעִיל, לְשִׁקְדַּת עַל לַמּוֹד הַזֶּהר לְגַמֵּר בְּאֲרֵץ וּבְחוּצָה לְאֲרֵץ אֶלֶף סִיּוּמִים, וּכְפִי הַרְשִׁימוֹת אֲשֶׁר קִבְּלָנוּ, לֹא נִגְמֵר רַק לְעֵרֵךְ שֵׁשׁ מֵאוֹת סִיּוּמִים.

על כֵּן אֲנַחְנוּ, רַבָּנֵי וְגֵאוּנֵי אֲרֵץ הַקְּדוּשָׁה, מִבְּקָשִׁים מִכָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָדוּ מִשְׁגָּת, לְלַמֵּד עוֹד פַּעַם בְּכַדֵּי גְמֵר הָאֶלֶף סִיּוּמִים בְּכ"ה אֱלוֹל הַבָּא עֲלֵינוּ לְטוֹבָה כְּפִי שְׁעוֹר הָרֵאשׁוֹן יוֹתֵר אוֹ פְחוֹת, עִם בְּנֵי חִבְרָתוֹ שֶׁל אֲשֶׁתְּקַד, סִיּוּם זֶהר אֶחָד לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל, וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוּנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְיִפְר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחְשְׁבוֹתָם, וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדִיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחְמַת צִיּוֹן, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְרוּשָׁלַיִם תִּבְנֶה וְתִכּוֹנֵן בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אֲמֵן. א' לְחֹדֶשׁ אֲיָר שְׁנַת תַּפְא"ר לְפָרְט קָטָן.

צג) קִדְּם הַלְּמוֹד יֹאמֵר:

הֲרִי אֲנַחְנוּ לוֹמְדִים בְּסִפְר הַזֶּהר הַקְּדוּשָׁה לְעֵלוּי שְׁכִינַת עֲזָנוּ, וְלִהְרִים קָרָן מִזֵּל יִשְׂרָאֵל, וְלִסְתָּם פִּי כָּל הַצָּרִים אוֹתְנוּ עֲלִיוּנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְלִהְחַזִּיר הַעֲטָרָה לְיִשְׁנָה, וְיֹאמֵר דֵּי לְצָרוֹתֵינוּ וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

צד) דְּבָרֵי הַגְּאוּן כְּבוֹד מוֹרֵינוּ הַרַב רַבִּי יִצְחָק יְרוּחָם דִּי־סִקִּין שְׁלִיט"א

עֲזָרִי מִעַם הַשֵּׁם עוֹשֶׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ, יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקְּדוּשָׁה תִּבְנֶה וְתִכּוֹנֵן בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אֲמֵן.

(וכריה ט) גילי מאד בת ציון הריעי
בת ירושלים הנה מלכך יבא לך
צדי"ק ונושע הוא.

ואם תאמר למה בא המשיח
מיהודה? מיוסף הנה צריך
להיות! אלא ששניהם יבאו,
ומשום שהקדוש ברוך הוא אינו
מקפח שכר כל ברוך, נתן
המלכות לדוד, משום שהיה
עשירי לצדיקים והשביעי של
האחים, וכך היא מלכות הארץ,
כעין מלכות הרקיע.

סתרי תורה

פתח אותו היהודי ואמר, (שם עג)
ואני קרבת אלהים לי טוב וגו'.
בא וראה, כשבן אדם מתקרב
לתורה שנקראת טוב, שכתוב (שם
קט) טוב לי תורת פיך, אזי מתקרב
לקדוש ברוך הוא שנקרא טוב,
שכתוב (שם קמז) טוב ה' לכל, ואז
מתקרב להיות צדיק, כמו שנאמר
(ישעיה א) אמרו צדיק כי טוב.
וכשהוא צדיק, שכנה שורה
עליו, ומלמדת אותו סודות
עליונים בתורה, משום שאין
מתחברת שכנה אלא עם טוב,
שהרי צדיק וצדק הולכים יחד.
בא וראה, כשבבא הקדוש ברוך
הוא את העולם, העמיד אותו
ושתל על ששת הימים העליונים
הגלוי, והשביעי שעליהם,
שבשבילו של השביעי שנקרא
צדיק נונים עליונים ותחתונים,
ועליו עומדים, ובו נסמכים, והוא
היסוד והשרש שלהם.

זהו שכתוב (תהלים קמז) עיני כל
אליך ישברו וגו'. עיני כל אליך
ישברו, לאותו שמן משחה עליון
ששופע מהמח הנסתר של כל
הנסתרים לכ"ל הזה. ואז, ואתה
נותן להם את אכלם בעתו, שהכל
הזה, כשמתעורר אל הפלה,
שהיא כנסת ישראל. ואז הוא

ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבא לך
צדי"ק ונושע הוא.

וא' תימא אמאי אתי משיחא מיהודה, מיוסף
מבעי ליה. אלא דתרויהו ייתון, ובגין
דקודשא בריך הוא לא מקפח שכר כל ברוך,
יב מלכותא לדוד, בגין דהוה עשיראה
לצדיקים, ושביעאה דאחים. והכי הוא
מלכותא דארעא, כעין מלכותא דרקיעא.

סתרי תורה

פתח ההוא יודאי ואמר, (תהלים עג כח) ואני קרבת
אלהים לי טוב וגו'. תא חזי, פד בר נש
אתקריב לאורייתא דאקרי טוב, דכתיב (שם קיט)
טוב לי תורת פיך, כדין אתקריב לקודשא
ברוך הוא דאקרי טוב, דכתיב (שם קמז ט) טוב ה'
לכל. וכדין אתקריב למהוי זכאה. כמה דאת
אמר, (ישעיה ג') אמרו צדיק פי טוב, וכד איהו
זכאה, שכינתא שריא עליה, ואוליפת ליה
רזין עילאין באורייתא. בגין דשכינתא לא
אזדווגא אלא בטוב, דהא צדיק וצדק כחדא
אזלין.

תא חזי, פד ברא קודשא בריך הוא עלמא,
קיים ליה ושתיל על הנהו שיתא יומין
עילאין, ושביעאה דעלייהו, דבגיניה
דשביעאה דאקרי צדיק, מתזנין עילאין
ותתאין, ועליה קיימין, וביה מסתמכין, והוא
יסודא ושרשא דילהון.

הרא הוא דכתיב, (תהלים קמז טו) עיני כל אליך
ישברו וגו'. עיני כל אליך ישברו,
לההוא משח רבות עלאה, דנגיד ממוחא
סתימאה דכל סתימין, להאי כ"ל. וכדין ואתה
נותן להם את אכלם בעתו, דהאי כל פד אתער
לכלה, דאיהי כנסת ישראל. וכדין הוא

למירחם על עלמא, וכלהו עלמין בחדו
בשעשושא.

וכדין מה פתיב, (שם קמח טז) פותח את ידך וגו'.
ודא רעוא דרעוין, דנחית ממוחא
סתמאה, להאי פל. וכיון דהאי פל אתברך,
פולהו עלמין איתברכו, הדא הוא דכתיב (שם
קמח יז) צדיק ה' וגו', קרוב ה' וגו', רצון יראיו
יעשה וגו'.

וכמא דברא האי בעלמא עילאה, ברזא
דשמיה קדישא, הכי ברא בעלמא
תתאה, שיתא זכאי קשוט, וחד שביעאה.
פדכתיב, (קהלת ז יד) גם את זה לעמת זה עשה
האלהים.

וכר גרמו חובין, ודחו ללהוא פל דאיקרי
צדיק מאתריה, (דף לז ט"א) פדכתיב, (עמוס ב
ו) על מכרם בפספ צדיק. אמר קודשא ברין
הוא, אנא גזרנא דיהא עלמא תתאה כגוונא
דעלמא עילאה, ויהא ההוא צדיק שליט על
הארץ, ויהוון פל בני עלמא, מתברכין על
ידי.

הדא הוא דכתיב, (בראשית מט כב) בן פרת יוסף,
דהא לית בכל שייפי גופא דיעביד
פירין, אלא האי צדיק יסוד עולם. ובן פרת
עלי עין, מאי קא מיירי.

ארא, כמה דהאי עין קיומא דגלגלא, דלא
יכלא גלגלא לאתקיימא, אלא בבת עין
דיליה. הכי יוסף איהו כעין לכל אינון שתא
דסתרין ליה. מימיניה תלתא, ומשמאלא
תלתא, ואיהו מקים לון. והכי איהו לכל
עלמא, דהא עלמא לא קיימא אלא על אינון
שיתא, ושביעאה דעליהו. (דף לז ט"א).

וכרא קודשא ברין הוא לצדיק ברזא דשבת.

לרחם על העולם, וכל העולמות
בשמחה ושעשושא.

ואז מה פתוב? פותח את ידך
וגו'. וזה רצון הרצונות, שירד
מן המוח הנסתר לכל הזאת, וכיון
שכחל הזו מתברכת, כל
העולמות התברכו. זהו שכתוב
צדיק ה' וגו', קרוב ה' וגו', רצון
יראיו יעשה וגו'.

וכמו שברא את זה בעולם
העליון בסוד שמו הקדוש, כך
ברא בעולם התחתון ששה צדיקי
אמת, ואחד שביעי, פכתוב (קהלת
ז) גם את זה לעמת זה עשה
האלהים.

וכשגרמו החטאים ודחו את
אותו כל, שנקרא צדיק, ממקומו,
פכתוב (עמוס ב) על מכרם בפספ
צדיק, אמר הקדוש ברין הוא:
אני גזרתי שיהיה העולם התחתון
כמו העולם העליון, ויהיה אותו
הצדיק שליט על הארץ, ויהיו כל
בני העולם מתברכים על ידו.

זהו שכתוב (בראשית מט) בן פרת
יוסף, שהרי אין בכל איברי הגוף
שיעשה פרות, אלא רק הצדיק
יסוד עולם הזה. ובן פרת עלי
עין, מה זה אומר?

ארא כמו שהעין הזו קיים
הגלגל, שאין יכול הגלגל
להתקיים אלא בבת העין שלו, כך
יוסף הוא כעין לכל אותם הששה
שסובבים אותו, מימין שלשה
ומשמאל שלשה, והוא מקים
אותם, וכך הוא לכל העולם,
שהרי העולם לא עומד אלא על
אותם הששה, והשביעי
שמעליהם.

וכרא הקדוש ברין הוא לצדיק
בסוד השבת, ונח בו, והניח בו
פל הברכות לברך את כל שאר

ונח ביה, ואנח ביה פל

הַיָּמִים. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שמות כ) וַיֵּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל כֵּן בְּרַף ה' אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. מִי זֶה יוֹם הַשַּׁבָּת? הִנֵּה אוֹמֵר, זֶה הַצַּדִּיק.

אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אַתֶּם חִלַּלְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת הַזֶּה שֶׁאֵין גְּדוּלַּת שְׁמֵי הַיְיָ מִלֶּךְ עַל כֵּל שְׂאֵר הַיָּמִים, וְאַתֶּם עֲשִׂיתֶם אוֹתוֹ עֶבֶד עֲבָדִים - אֵף אַתֶּם תִּסְבְּלוּ אוֹתָהּ עֲבוּדָה קָשָׁה.

(כא וראה כמה שנים יָשַׁב אוֹתוֹ צַדִּיק, שֶׁלֹּא רָאָה אֶת אֲבֹי עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה. הֲרֵי חֵם וְשֶׁבֶט בְּמִצְרַיִם עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה, לְכָל שֶׁבֶט מֵאוֹתָם עֲשָׂרֵת הַשָּׁבָטִים שִׁמְרוּ אוֹתוֹ. לִפִּי הַחֲשָׁבוֹן הוּא מֵאֲחַתִּים וְעֲשָׂרִים שָׁנָה לְכָל־סָבִיב, תּוֹרֵד מִהֶם עֲשָׂר שָׁנִים שֶׁנִּכְּוָה לָהֶם בֵּית דִּין שֶׁלְמַעֲלָה בִּשְׁבִיל עֲשָׂרָה שָׁבָטִים קְדוּשִׁים שִׁמְתוּ שֵׁם בְּמִצְרַיִם, נִשְׁאָרוּ מֵאֲחַתִּים וְעֲשָׂרָה זֶהוּ שְׁכַתוּב (בראשית מב) רַד"ו שָׁמָּה.)

אָמַר לָהֶם יַעֲקֹב, בְּכַפְשָׁה מִכֶּסֶם, רָדוּ לְגִלוּת, וְנִכְּוָה אוֹתָם הַחֲטָאִים וְלֹא יִחַרַב הָעוֹלָם בְּרַעֲב, שֶׁהָרִי אֵין בְּכֶסֶם מִי שֶׁיִּזְוֶן אֶתְכֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, פָּרַט עַל יָדֵי אוֹתוֹ הַצַּדִּיק שֶׁמְכַרְתֶּם. זֶהוּ שְׁכַתוּב (תהלים קמה) פֹּתַח אֶת יָדֶךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן. עַל יָדֵי מִי? עַל יָדֵי "כֹּל". חֲזַר וּפְרַשׁ מִי הַכֹּל הַזֶּה - צַדִּיק. זֶהוּ שְׁכַתוּב צַדִּיק ה' וְגו'. וְכִבּוֹ זֶה לְמַטָּה, עַל יָדֵי הַצַּדִּיק הַזֶּה, הִיָּתָה לוֹ לְעוֹלָם הַצִּלָּה בְּאוֹתָן שָׁבַע שָׁנוֹת רַעֲב. וְעַל שִׁמְנוֹתַי מִשְׁבַּע הַדְּרָגוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת, הַתְּעוּרָרֵי דְרָגוֹת אֲחֵרוֹת שֶׁל הַצַּדִּיק הַאֲחֵר עֲלִיָּהֶם בְּחֲטָאֵיהֶם.

בֵּינָן שִׁירָד יַעֲקֹב הַשְּׁלָם לְמִצְרַיִם, הוּא וְכָל אוֹתָם הַשְּׁבָטִים, וְרֵאוּ הָעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן כְּמוֹ הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, שֶׁעַל יָדֵי אוֹתוֹ הַצַּדִּיק גִּדּוֹן הָעוֹלָם, זֶהוּ שְׁכַתוּב (בראשית מב) הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאָרֶץ. הוּא הַמְּשַׁבֵּיר - מֵה זֶה מְשַׁבֵּיר? אֵלֹא מוֹשֵׁף הוּא בְּרֵאשׁוֹנָה מִן

בְּרַכָּאן, לְבְרַכָּא כָּל שְׂאֵר יוֹמִין. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות כ"א) וַיֵּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל כֵּן בְּרַף ה' אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. מֵאֵן יוֹם הַשַּׁבָּת, הָיִי אֵימָא דָּא צַדִּיק.

אָמַר לוֹן קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אַתּוֹן חִלַּלְתוּן לְהֵאֵי שַׁבָּת, דְּאָנָּא גְּזוּנָא דִּיהָ מִלֶּךְ עַל כֵּל שְׂאֵר יוֹמִין, וְאַתּוֹן עֲבַדְתוּן יְתִיה עֶבֶד עֲבָדִין, אוּף אַתּוֹן תִּסְבְּלוּן הַהוּא עֲבוּדָה קָשָׁא. (תא חוה, כמה שנים יָתִיב הַהוּא צַדִּיק, דְּלֵא הוּא לְאֲבוּהֵי כ"ב שָׁנִין. הָא אֲנִין יְתִיבוּ בְּמִצְרַיִם כ"ב שָׁנִין, לְכָל שֶׁבֶט מֵאֵינִין עֲשָׂר שָׁבָטִין דְּבִינֵנוּ לִית. לְפִי חוֹשְׁבָנָא הוּא מֵאֵתִין וְעֲשָׂרִים שָׁנִין לְכָל־סָבִיב, דֵּל מִיִּנְיָהוּ עֲשָׂר שָׁנִין דְּנִכְּוָה לוֹן כִּי דִּיקָא דִּלְעִילָא, בְּגוֹן עֲשָׂר שָׁבָטִין קְדוּשִׁין דְּמִירוֹתָן מִן בְּמִצְרַיִם, אֲשֶׁתְּאָרוּ מֵאֲחַתִּים וְעֲשָׂרָה, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, רַד"ו שָׁמָּה.)

אָמַר לוֹן יַעֲקֹב, בְּכַעַר מִיִּנְיָכוֹ, חוֹתוֹ לְגִלוּתָא, וְנִכְּוָה אוֹתוֹן חוֹבִין וְלֹא יִתְחַרַב עֲלֵמָא בְּכַפְשָׁא, דְּהָא לִית בְּכוֹ מֵאֵן דִּיזוּן לְכוֹ קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בַּר עַל יָדָא דְּהַהוּא צַדִּיק דְּזַבִּינְתוּן. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קמה טו) פֹּתַח אֶת יָדֶךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן. עַל יָדֵי דְמֵאֵן, עַל יָדָא דְכ"ל. הֲדָר פְּרִישׁ מֵאֵן הָאֵי כָּל, צַדִּיק, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, צַדִּיק ה' וְגו'.

וְכַנּוּנָא דָּא לְתַתָּא, עַל יָדָא דְהָאֵי צַדִּיק, הָהוּא לִיָּה לְעֲלָמָא שְׁזִיבוּתָא, בְּאֵינִין שְׁבַע שָׁנֵי כַּפְּנָא. וְעַל דְּמִנְעוּ בְּרַכָּאן מִשְׁבַּע דְּרָגִין עֲלִיָּאִין, אֵיתְעָרוּ דְּרָגִין דְּסִטְרָא אַחְרָא עֲלִיָּהוּ בְּחוּבֵיהוּ.

בֵּינָן דְּנַחַת יַעֲקֹב שְׁלִימָא לְמִצְרַיִם, הוּא וְכָל אֵינִין שְׁבָטִין, וְחִמוּ עֲלָמָא תַתָּאָה כְּגוּוֹנָא דְעֲלָמָא עֲלִיָּאָה, דְּעַל יָדָא דְּהַהוּא צַדִּיק מִיִּתְזוּן עֲלָמָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאָרֶץ.

הוּא הַמְּשַׁבֵּיר, מֵאֵי מְשַׁבֵּיר. אֵלֹא שׁוֹכֵר הוּא בְּקַדְמִיתָא מְעֲלָמָא עֲלִיָּאָה. בְּדְכְּתִיב, (שם)

קמה טו

עֵינֵי כָל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. וּבִתְרַם מְשֻׁבְרֵי לְעֵלְמָא תַּתְּקָא.

הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, כְּפִתּוּב עֵינֵי כָל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְאַחַר כֵּן מְשֻׁבְרֵי לְעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.

וּמַנְיָן לָנוּ שְׁיִוְסָף נִקְרָא כֵּל? שְׁכַתוּב (מַלְכִים א-ד) וְכֻלְכַּל וְדַרְדַּע. וְלִמְדָנוּ, כֻּלְכַּל זֶה יוֹסֵף, שְׁכַתוּב וְכֻלְכַּל, וְכַתוּב (בְּרַאשִׁית מו) מִשֵּׁם רַעַה אֲבָן יִשְׂרָאֵל.

וּבְשִׂרְאָה יַעֲקֹב הַשְּׁלֵם כֵּל זֶה, וְרָאָה כֵּל אוֹתָן שְׁבַע שָׁנִים עֲלִיוֹנוֹת שֶׁהִסְפִּימוּ שְׂיֵהִיָּה רַעַב בְּעוֹלָם עַל הַחֲטָא שֶׁנִּגְרַמוּ בְּנֵי, שֶׁמְכָרוּ אֶת הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְלוֹהֲצִיאוּ מִמְקוֹמוֹ, אִז הַתְּפַלֵּל לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִסִּיר מֵהֶם חֲמֵשׁ שָׁנִים.

מָה הַטַּעַם חֲמֵשׁ שָׁנִים? אֵלֶּא בֵּא וְרָאָה, סוּד הַדְּבָר כֵּן הוּא, בְּאוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים הוּא אוֹחֵז בְּחַמִּישֵׁי, שֶׁכֵּן הוּא מִמַּטָּה לְמַעְלָה. אֲבָל בְּאוֹתָם הַשָּׁנִים שֶׁעָלִיו, שְׂאוֹחֵזִים בְּהֶם אֲבוֹתָיו, לֹא הָיָה לוֹ רְשׁוּת לְבַטֵּל דְּבָר, וְעַד חִלְקוֹ בְּהֶם בְּטַל הַגְּזֵרָה, וְלֹא יוֹתֵר.

וְגַם יוֹסֵף הַצַּדִּיק עָשָׂה כֵּן. זֶהוּ שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית מז) וּמִקְצֵה אֲחִיו לְקַח חֲמִשָּׁה אָנָשִׁים וַיִּצְיֵגֵם לִפְנֵי פְרַעֲה. מִי אֵלֶּוּ? חֲמִשָּׁה הֵם שְׁלֹא שׁוֹנָא לְהֶם. זֶהוּ שְׁכַתוּב וְהוּא נַעַר אֶת בְּנֵי בְלָהָה וְגו'. אָמַר, כִּדְרֵי אֲתָם הַזִּכְיָאִים לְעַמֵּד בְּפִרְצָה זֹאת שֶׁפָּרְצוּ אֲחֵיכֶם. לִפְנֵי פְרַעֲה, מִי הַפְּרַעֲה? זֶה הַדִּין הַעֲלִיּוֹן שֶׁעוֹמֵד לְהַפְרַע מַחְטְאֵי הָעוֹלָם.

וּבְשִׁנְשִׁלְמוֹ אוֹתָם הַיָּמִים שֶׁנִּגְזַר עֲלֵיהֶם לְשַׁבֵּת בְּגִלּוֹת, אִזִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּעוֹרֵר בְּרַחֲמִים רַבִּים עֲלֵיהֶם, וּבְדִין עַל אוֹתָם שֶׁהִשְׁתַּעֲבָדוּ בְּהֶם, וְהוֹצִיא אוֹתָם מִשָּׁם.

בֵּינָן שֶׁהִגִּיעוּ לְמֵרָה, עֲמֵדָה מֵדַת הַדִּין לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאִמְרָה: וְאִיךָ יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִן

וּמִנְאָה לָן דְּיוֹסֵף אֱקָרִי כָּל. דְּכַתִּיב (מ"א ה י"א) וְכֻלְכַּל וְדַרְדַּע. וְתֵאנָא, כֻּלְכַּל זֶה יוֹסֵף, דְּכַתִּיב (בְּרַאשִׁית מט כד) וְכֻלְכַּל, וּכְתִיב מִשֵּׁם רַעַה אֲבָן יִשְׂרָאֵל.

וְכֵר חֲמָא יַעֲקֹב שְׁלִימָא כֵּל דָּא, וְחֲמָא כֵּל אֵינּוֹן שְׁבַע שָׁנִין עֵילְאִין, דְּאִסְתַּכְמוּ לְמַהוּי כְּפִנָּא בְּעֵלְמָא, עַל חוּבָא דְגִרְמוּ בְּנֵי, לְזַבְנָא לְהֵאִי זַפְאָה קְדִישָׁא, וְלֹאֲפַקָּא לִיהַּ מֵאֲתַרִּיהַּ. כְּדִין צַלִּי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַעֲרִי מְנַהוֹן חֲמֵשׁ שָׁנִין.

מֵאִי טַעֲמָא חֲמֵשׁ שָׁנִין, אֵלֶּא תָּא חֲזִי, רְזָא דְמַלְתָּא הֲכִי הוּא, בְּאֵינּוֹן יוֹמִין עֵילְאִין, אֵיְהוּ אֲחִיד בְּחַמְשָׁאָה, דְּהֲכִי הוּא מִתַּתָּא לְעֵילְא. אֲבָל בְּאֵינּוֹן תְּרִין דְּעֵלִיָּה, דְּאֲחֲדִין בְּהוּ אֲבַהֲתִי, לֹא הָיָה לִיהַּ רְשׁוּתָא לְבַטֵּל מִיַּדִּי, וְעַד חוּלְקִיָּה בְּאֵינּוֹן בְּטַל גְּזִירָה, וְלֹא יִתִּיר.

וַיִּוְסֵף הַצַּדִּיק נְמִי עַבִּיד הֲכִי, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית מז ב) וּמִקְצֵה אֲחִיו לְקַח חֲמִשָּׁה אָנָשִׁים וַיִּצְיֵגֵם לִפְנֵי פְרַעֲה. מֵאֵן אֵינּוֹן, חֲמִשָּׁה אֵינּוֹן דְּלֹא סִנֵּי לִיהַּ, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב וְהוּא נַעַר אֶת בְּנֵי בְלָהָה וְגו'. אָמַר כִּדְרֵי אֲתוֹן זַפְאִין, לְמִיקָם בְּהֵאִי פִרְצָה דְפִרְצוּ אֲחֵיכוֹן. לִפְנֵי פְרַעֲה, מֵאֵן פְּרַעֲה, דָּא דִּינָא עֵילְאָה, דְקִיּוּמָא לְאֲתַפְרַעָא מַחוּבֵי עֵלְמָא.

וְכֵר אֲשַׁתְּלִימוּ אֵינּוֹן יוֹמִין דְּאֲתַגְזַר עֲלֵייהוּ לְמִיתַב בְּגִלּוֹתָא, כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵיתַעַר בְּרַחֲמוּהֵי סְגִיאִין עֲלֵייהוּ, וּבְדִינָא עַל אֵינּוֹן דְּאֲשַׁתְּעַבְדוּ בְּהוּ, וְאִפִּיק לֹן מִתַּמָּן.

בֵּינָן דְמִטוּי לְמֵרָה, קָמַת מֵדַת דִּינָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאָמַר, וְאִיךָ יִפְקוֹן יִשְׂרָאֵל מִגִּלּוֹתָא, וְהָא כְּתִיב בְּאוֹרֵייתָא דְטַמְרָא תְרִי

הגלות, והרי כתוב בתורה שהיתה נסתרת אלפים שנה לפני שנברא העולם, שעל אחד פי שבעה על חטאים יש להם לסבל, משום אותה הפרצה הגדולה שפוצו וחסאו באותו צדיק קדוש.

אמר לה הקדוש ברוך הוא: כך הוא הדין! אבל בתורה הקדושה יש לי מתנה טובה ושבת שמה, וכשהם שומרים אותה, היא עומדת באותו מקום לסגר אותה הפרצה שפוצו, שאותו הצדיק השביעי אחוז בה, וכדאי הוא לכפר על אותו החטא.

זהו שכתוב (שמות טו) ויצעק אל ה' מי ויצעק? זו מדת הדין שעמדה וצרכה לפניו. ויורהו ה' עץ - זו התורה. זהו שכתוב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה. וישלף אל המים - מי הם המים? המים הזדונים שקמו להפרע מהם, ואז וימתקו המים, שנמתקו ודאי, שהרי ראו את הרפואה הגדולה לאותו החטא.

ומנין לנו שבמרה נצטוו? שכתוב (דברים ה) שמור את יום השבת לקדשו פאשר צוה ה' אלהיך. ואמר מר, פאשר צוה - במרה. אמר להם הקדוש ברוך הוא: אם אתם שומרים את השביעי העליון הזה, אין רשות למדת הדין לקטרג עליכם. זהו שכתוב (שמות טו) שם שם לו חק ומשפט. ועל פן שנינו, יכולה היא שבת שתרחם עלינו ויקבצנו הקדוש ברוך הוא מגלותנו, ואלמלא שמרו ישראל שתי שבתות פהלקתן, מיד נגאלים.

בא וראה, כשגרמו החטאים, והשבת הזו לא נשמרה כראוי, כמו שמצאנו שהזכיר אותם

אלפי שנים מקמי דאתברי עלמא, דעל חד שבעה על חוביהון אית להון למיסבל, בגין ההוא פרצה רבתא דפרצו ורבו בההוא זפאה קדישא.

אמר ליה הקדוש ברוך הוא הכי הוא דינא, מיהו באורייתא קדישתא, אית לי מתנה טובה, ושבת שמה, וכד אינון נטרין לה, איהו קיימא בההוא אתר, לסגרא ההיא פרצה דפרצו. דההוא צדיקא שביעאה בה אחיד, וכדאי היא לכפרא על ההוא חובא.

הדא הוא דכתיב, (שמות טו כה) ויצעק אל ה'. מאן ויצעק, דא מדת דינא, דקיימא וצווחא קמיה. ויורהו ה' עץ, דא אורייתא, הדא הוא דכתיב, (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה. וישלף אל המים, מאן אינון מים, מים הזדונים דקמו לאתפרעא מינייהו, וכדין וימתקו המים, אבסימו ודאי, דהא חזו אסוותא רבתא לההוא חובא.

ומנא לן דבמרה אתפקדו. דכתיב (דברים יב) שמור את יום השבת לקדשו פאשר צוה ה' אלהיך, ואמר מר, פאשר צוה, במרה. אמר לון קודשא בריך הוא, אי אתון נטרין להאי שביעאה עילאה, לית רשו למדת דינא לקטרגא פכו. הדא הוא דכתיב, (שמות טו כה) שם שם לו חק ומשפט.

ועל דא תנינן, יכולה היא שבת שתרחם עלינו, ויקבצנו קודשא בריך הוא מן גלותינו, ואלמלי שמרו ישראל שתי שבתות פהלקתן, מיד נגאלים.

הא חזי, פד גרמו חובין, והאי שבת לא אתנטיר פדקא חזי, פדאשפתן דאזהר לון נביאה עילאה, הדא הוא דכתיב, (ירמיה יז כא)

פה אמר ה' השמרו בנפשותיכם ואל תשאו משא ביום השבת והבאתם

בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם. מֵאֵי וְאֵל תִּשְׂאוּ מִשָּׂא. אֲלֵא אָמַר לֹוֹן, בְּבָעוּ מִיַּנְיִכּוּ, לֹא תִשְׂאוּ מִשָּׂא דְהָהוּא חֹבָא דְשַׁבַּת עֲלֵיכּוּ.

וְאִי אַתּוֹן נְטָרִין לִיה, תַּגְרָמוֹן קִיּוּמָא דְעִילָאִין וְתַתְּאִין. דְהָהוּא שַׁבַּת עִילָאָה דְחַבְתוֹן לְקַבְלִיה, מְדוּרִיה וְשַׁעֲשׁוּעִיה לָאו אִיהו, אֲלֵא בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם עִילָאָה, דְאֶקְרוּן שַׁעֲרֵי צְדָק. וְאִיהִי פְלָה הַפְּלוּלָה מֵהַפְּל.

וְאִי אַתּוֹן נְטָרִין לִיה, תַּגְרָמוֹן דְכָדִין הִיא תַתְּחִזֵק בִּידָא דְמַלְכוּתָא דְאַרְעָא, מַלְכוּתָא דְדוּד, בְּגִין דְהִיא מַלְכוּת אַתְקִרִיאַת, וּבְגִין דָּא אָמַר דְדוּד, דְאַחִיד בָּה, (דְבַרֵי הַיָּמִים א כט יא) לָךְ ה' הַמְמַלְכָה, בְּתַרִין מִמִּי, לְאַכְלָלָא מַלְכוּתָא דִלִיָּה, וְלִיַּחְדָּא לָה בְּמַלְכוּתָא דְשְׂמִיא. וְאִי אַתּוֹן לֹא תִשְׁמַעוֹן (דף יז ע"ב) לְקַדֵּשׁ לִיה, וְתַעֲבְדוֹן לִיה חוּל, מַה פְּתִיב (ירמיה יז כז) וְהַצַּתִּי אֵשׁ בְּשַׁעֲרֵיהָ וְאָכְלָה אַרְמְנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, דְּלַתְתָּא.

הָא חֲזִי, כְּדִין אַתְעֵרַת הֵהִיא חֶרֶב נוֹקְמַת נָקַם בְּרִית, עַל דְלֹא נְטָרוּ הֵהוּא בְּרִית קְדִישָׁא, בַּתְּלַת גְּוונִין. חַד בְּרִזָּא דְצַדִּיק דְזַבִּינוּ, דְאַחִיד בִּיה, וְנָטַר לִיה, וּבְגִינִיה אַקְרִי צַדִּיק. וְחַד, דְכְּתִיב (שם יא טו) וּבִשְׂרָר קִדְשׁ יַעֲבְרוּ מַעְלֵיךָ. וְחַד בְּרִזָּא דְשַׁבַּת דְחִלְלוּ, וְכֹלָא בְּחַד אַתְר אִיהו. וְכְדִין עַל שְׁלֻשָׁה פְּשַׁעֵי יִשְׂרָאֵל, אַתְגְּזוּר עֲלֵיהוּ לְמַהוּי שְׁבַעִין שָׁנִין לְבַר מְאַרְעָא קְדִישָׁא, עֲשָׂרָה לְכָל יוּמָא. וְלִסוּף שְׁבַעִין שָׁנִין, אַפִּיק לֹו קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא מִתְּמָן, וְאַתּוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. וְאַתְקִיַם בֵּית שְׁנֵי אַרְבַּע מֵאוֹת וְעֶשְׂרִין שָׁנִין, עַל חִילָא דְאוּרִיַּתָּא, דְהוּו מִתְעַסְקִין בָּה, בְּאַיְנוֹן פְּקוּדִין קְדִישִׁין כְּדָקָא חֲזִי.

מִשָּׁם, וּבָאוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. וְהִתְקַיַּם בֵּית שְׁנֵי אַרְבַּע מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, עַל כַּח הַתּוֹרָה שְׁהִיו מִתְעַסְקִים בָּה, בְּאוֹתָן הַמְצוּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת כְּרָאוּי.

הַנְּבִיאֵי הַעֲלִיּוֹן, זְהוּ שְׁכַתוּב (ירמיה י"ו) כֹּה אָמַר ה' הַשְּׁמַרוּ בְּנַפְשׁוֹתֵיכֶם וְאֵל תִּשְׂאוּ מִשָּׂא בְּיוֹם הַשַּׁבַּת וְהִבַּאתֶם בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם. מַה זֶה וְאֵל תִּשְׂאוּ מִשָּׂא? אֲלֵא אָמַר לָהֶם: בְּבַקְשָׁה מִכֶּם, אֵל תִּשְׂאוּ אֶת מִשָּׂא אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁל הַשַּׁבַּת עֲלֵיכֶם.

וְאַם אַתֶּם שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ, אַתֶּם תַּגְרָמוּ אֶת קִיּוּם הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים, שְׂאוֹתוֹ שַׁבַּת הַעֲלִיּוֹן שַׁחֲטֵאתֶם כְּנַגְדוֹ, מְדוּרוּ וְשַׁעֲשׁוּעוֹ, אִינּוּ אֲלֵא בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם הַעֲלִיּוֹנָה, שְׁנַקְרָאִים שַׁעֲרֵי צְדָק, וְהִיא הַפְּלָה הַפְּלוּלָה מִן הַכָּל.

וְאַם אַתֶּם שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ, תַּגְרָמוּ שְׂאָז הִיא תַתְּחִזֵק בִּיד מַלְכוּת הָאָרֶץ, הַמַּלְכוּת שֶׁל דְּוּד, מִשׁוּם שֶׁהִיא נִקְרֵאת מַלְכוּת, וּמִשׁוּם זֶה אָמַר דְּוּד שְׂאֲחֹז בָּה, לָךְ ה' הַמְמַלְכָה, בְּשַׁתִּי מִמִּי, לְהַכְלִיל אֶת מַלְכוּתוֹ וְלִיַּחְדָּא אוֹתָה עִם מַלְכוּת הַשְּׂמִיָּם. וְאַם אַתֶּם לֹא תִשְׁמַעוּ לְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ, וְתַעֲשׂוּ אוֹתוֹ חֵל, מַה כְּתוּב? וְהַצַּתִּי אֵשׁ בְּשַׁעֲרֵיהָ וְאָכְלָה אַרְמְנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, שְׁלַמְטָה.

בְּא וְרָאָה, אִזּוּ מִתְעוֹרְרַת אוֹתָה חֶרֶב נוֹקְמַת נָקַם בְּרִית עַל שְׁלֹא שְׁמַרוּ אוֹתָה הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה, בְּשִׁלְשָׁה גְּוונִים. אֶחָד בְּסוּד עַל הַצַּדִּיק שְׂמַכְרוּ, שְׂאֲחֹז בָּה וְשָׁמַר אוֹתָה, וּבְגִלְלָה נִקְרָא צַדִּיק, וְאֶחָד שְׁכַתוּב וּבִשְׂרָר קִדְשׁ יַעֲבְרוּ מַעְלֵיךָ. וְאֶחָד בְּסוּד הַשַּׁבַּת שְׁחִלְלוּ, וְהַכָּל הוּא בְּמִקּוּם אֶחָד. וְאִזּוּ עַל שְׁלֻשָׁה פְּשַׁעֵי יִשְׂרָאֵל נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהִיּוֹת שְׁבַעִים שָׁנָה מִחוּץ לְאַרְץ הַקְּדוּשָׁה, עֲשָׂרָה לְכָל יוֹם, וְלִסוּף שְׁבַעִים שָׁנָה הוֹצִיאָה אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא

הַיְהוּ מִתְעַסְקִים בָּה, בְּאוֹתָן הַמְצוּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת כְּרָאוּי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

03-6771499

או אצל "מפעל הזהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300